

det første deri, at der i Købstadkommunerne gives Adgang til udenfor denne Bevægelsesmargen paa 5pCt. at yde Sygepleje under forskellige Former, medens dette ikke er Tilfældet i Landkommunerne. Endvidere er Forholdet jo dette, at i Landkommunerne kan Kendskabet til de enkelte Personer være større, end Tilfældet er i Hovedstads- eller Bykommunerne, og Følgen deraf er, at et Skøn udøvet paa Landet har mere Sandsynlighed for virkelig at komme dem til gode, som det er Hensigten at hjælpe, medens Skønnet i Hovedstads- og Købstadkommunerne let bliver mere summarisk, uden at der i fornøden Grad kan tages Hensyn til den enkelte.

Paa disse Punkter er der ligeledes fra alle Partiers Side givet Tilslutning i Folketinget, idet Socialdemokratiet dog ikke har kunnet give Tilslutning til den foreslaaede Bevægelsesfrihed. Socialdemokratiet har i det væsentlige holdt sig til det Lovforslag, som i afvigte November Maaned af den tidligere Indenrigsminister fremførtes i Landstingets Udvalg ved Behandlingen af Aldersrenteforslaget.

Jeg har her i store Træk redegjort for Takstændringerne og skal kun yderligere bemærke, at Hovederne over de forskellige Skalaer er undergaaet en Ændring, idet man foreslaar, at saadanne Landkommuner, som har bymæssig Bebyggelse og mindst 2 000 Indbyggere, automatisk skal indtræde i Kredsen af Flækker og Landkommuner. Kommunalbestyrelsen faar dog Adgang til for købstadlignende Bebyggelsers Vedkommende at gennemføre en Ordning med Hensyn til Takster og afdragsfrie Beløb, svarende til den i de mindre Købstæder gældende, og der gives yderligere Adgang til med Hensyn til Indtægtsgrænserne at følge Reglerne for Hovedstadskommunerne og de større Købstæder, saafremt det billiges af Amsraadet og finder Indenrigsministerens Tilslutning. Tidligere var det saaledes, som ærede Medlemmer vil erindre, at Landkommuner med bymæssig Bebyggelse indtraadte i Rækken af Købstadkommuner, og saa kunde man træffe Beslutning om at sætte Ydelsen i Landdistrikter ned i Plan med Ydelsen i andre Landkommuner. Man gaar altsaa her den modsatte Vej, hvilket jeg maa finde naturligere og for Kommunalbestyrelserne behageligere, idet dette jo betyder Adgang til Forhøjelse for en vis Del af Kommunens Indbyggere, medens det andet betød Nedgang.

Den hidtil ydede Dyrtidshjælp skal ifølge Lovforslaget bortfalde. Det samme gælder Brændselshjælpen og Forskelshjælpen.

Denne sidste var jo en Konsekvens af Overgangen fra Alderdomsunderstøttelsesprincippet, det rene Skønprincip, til Aldersrentepricippet, Retsprincippet. Nu, efter at der er forløbet nogle Aar siden den første Aldersrentelovs Vedtagelse, skønnes der ikke at være Anledning til Opretholdelse af Forskelshjælpen, saa meget mindre som Følgen jo, hvis dette skete, vilde blive, at Aldersrentenydere paa samme Alderstrin og under samme økonomiske Vilkaar vilde faa forskellig Aldersrente. Jeg tror, at man bør undgaa den Utilfredshed, dette vilde give Anledning til, ved ikke mere at give Plads for denne Ydelse. Brændselshjælpen bortfalder, som nævnt, ogsaa, idet der indenfor den Bevægelsesmargen, som er givet Kommunalbestyrelserne, maa kunne findes Midler til Ydelse af den Brændselshjælp, det eventuelt maatte skønnes fornødent at bevilge Aldersrentenydere, som har vanskeligt ved at skaffe sig selv Brændsel.

Dernæst er der sket en Ændring med Hensyn til Alderdomshjemmene, foranlediget ved, at mange Kommunalbestyrelser, deriblandt navnlig Københavns Kommunalbestyrelse, har fundet det urimeligt, at Aldersrentenydere, som havde forholdsvis stor Formue, kun kom til at afstaa en mindre Del af dens Afkastning til Dækning af de store Udgifter, Kommunen havde til vedkommendes Ophold paa Alderdomshjem, medens Renterne i øvrigt kunde opspares til Gunst for Arvingerne. Man har derfor beskæftiget sig med Spørgsmaalet om, hvorledes der bedst kunde tilvejebringes en rimelig Ordning paa dette Omraade, og i § 7, næstsidste Stykke, foreslaas det da, at „Aldersrentenydere, der er optaget i et kommunalt Alderdomshjem, er pligtige til til Opholdskommunens Kasse at indbetale den Del af deres aarlige Indtægt, der ligger over et Beløb af 1) i København, Frederiksberg og Gentofte Kommuner 240 Kr., 2) i Købstæderne og Marstal samt i Landkommuner med en bymæssig Bebyggelse, i hvilken der ved sidste almindelige Folketælling var mindst 2 000 Indbyggere, 180 Kr., 3) i andre Landkommuner og Flækkerne 120 Kr.“ Det vil altsaa sige, at Aldersrentenydere, der er i Besiddelse af en Formue, som giver dem en Indtægt, der ligger over, hvad de efter den hidtil gældende Lov skulde indbetale til Kommunen for Ophold i Alderdomshjem, efter den nye Ordning fuldt ud skal indbetale denne Indtægt med Undtagelse af de nævnte aarlige Summer: 240, 180 og 120 Kr. Man vil derigennem opnå, at der samtidig med, at Kommunen faar det Vederlag, som Aldersrentenyderen er i Stand til at præstere